

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Glade, ja, men tilfredse, nej, det er vi ikke. Men vi er selvfølgelig glade for, at det lykkedes at påvirke flertallet på den måde, som det jo altså ikke lykkedes for De Konservative, dengang man sad og forhandlede det.

Men der er et spørgsmål, vi så er nødt til at vende tilbage til, og som jeg er sikker på at fru Henriette Kjær synes er lidt trættende at blive ved med at blive spurgt om.

Et af de andre punkter, som stod lysende klart for fru Henriette Kjær efter at have været på besøg i asylcentre, var jo, at der var nødt til at være en øvre grænse for, hvor længe man kunne sidde i asylcentre. Jeg forstår, at der kan være teknikaliteter og problemer i den model, vi har lagt frem, og som var det sidste punkt på dagsordenen, men her taler vi sådan set bare om, at vi overlader det til ministeren og embedsmændene at finde en løsning – og der kan være mange forskellige løsninger. Ordet midlertidig opholdstilladelse er slet ikke nævnt, vi siger bare, at vi sætter en øvre grænse.

Derfor vil jeg gerne spørge fru Henriette Kjær: Kan man ikke i det mindste for børnefamiliernes vedkommende aftvinge fru Henriette Kjær et svar på, hvor lang tid vi kan byde dem at sidde i et asylcenter, selv et asylcenter, hvor de selv må lave mad?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det har jeg svaret på i forrige debat, og der kan ikke sættes en øvre grænse. Det har vi jo diskuteret.

Men jeg må lige vende tilbage til, hvad jeg ikke nåede at få svaret på i sidste omgang. Det er temmelig flot, og man må have stor selvtilid, når man sådan kan give sig selv æren for de forbedringer, der nu bliver fremlagt i dag fra regeringens side. Det har intet med det her beslutningsforslag at gøre. Vi har da så tit og ofte stået her i salen og måttet afvise og sige nej til de forslag, oppositionen kom med, så det er da ikke sådan, at vi har siddet og tænkt: Uha, nu er vi rigtig bange, for nu skal vi diskutere De Radikales forslag. Det falder tilfældigvis sammen med, at der har været møde i regeringen, hvor man er blevet enig om at bevilge de her midler.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Selv om fru Henriette Kjær siger, at vi ikke kan lave en øvre grænse, må fru Henriette Kjær vel alligevel have nogle tanker om, at hvis børn vokser op i 4, 5, 6 år i en asyллеjr, er det vel ikke kun en diskussion om, at de skal have to rum. Det er jo godt, at vi er kommet så langt, at der skal være mindst to rum til en familie, og at der skal være undervisning osv., men det kan jo ikke være det eneste. Altså, set fra familiernes side må fru Henriette Kjær vel også være enig med mig i, at deres vilkår bliver ringere, også selv om de får to rum. Det er selvfølgelig bedre end kun at have ét, men to rum i en enormt lang række år er da skadeligt for børn og deres opvækst.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen nu synes jeg, man skal passe på ikke at lave sådan nogle standardløsninger, der siger, at det eneste rigtige er, at de her mennesker kommer ud i en lejlighed. Børn vokser op under mange forskellige forhold – det kan være i kollektiver for den sags skyld, hvor man også kun har ét værelse og nogle fælles rum at mødes i, og det gør man helt frivilligt, fordi man godt kan lide fællesskabet. Der kan altså være fordele.

Der er selvfølgelig ikke fordele, hvis der er en negativ stemning og tingene ikke fungerer, men det er jo så netop det, vi siger nu: Vi skal have tingene til at fungere bedre, have noget mere livsglæde ind, netop i form af at der kommer nogle tilbud, at der bliver mere plads og mere ro, så folk forhåbentlig får en bedre søvn om natten, når de kan lukke døren og sove for sig selv og ikke skal sove fire mennesker i ét rum. Det regner jeg da hundrede procent med giver nogle bedre forhold for børnene.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg er sådan set enig med fru Henriette Kjær i, at der jo ikke er noget her, der nødvendigvis er det eneste rigtige, men selv med to rum – vi ved jo, cirka hvor mange kvadratmeter det så giver – er det jo ikke ordentlige opvækstvilkår alligevel. Men jeg er enig i, at det kunne man jo godt bløde op på, altså, at der var flere muligheder osv.

Men det grundlæggende er, at det, vi ved indtil nu, er, at det faktisk skader børns opvækst. Så er der nogle, der klarer sig, men det skader jo sådan gennemsnitligt børns opvækst at leve i lejre